

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a JUDr. Milana Podhrázkého, PhD., ve věci navrhovatele **J. J.**, bytem, proti odpůrci **Městys Vysoký Chlumeč**, se sídlem Vysoký Chlumeč 14, 264 01 Vysoký Chlumeč, zastoupenému JUDr. Janou Krylovou, advokátkou se sídlem Háje 208, 261 01 Příbram, o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy – územního plánu městyse Vysoký Chlumeč ze dne 1. 6. 2012, schváleného usnesením zastupitelstva odpůrce č. 01.04.12/2012-ZM ze dne 16. 5. 2012,

t a k t o :

- I. Návrh na zrušení opatření obecné povahy – územního plánu městyse Vysoký Chlumeč ze dne 1. 6. 2012, schváleného usnesením zastupitelstva odpůrce č. 01.04.12/2012-ZM ze dne 16. 5. 2012, a to v části, v níž vymezuje v osadě Pořešice plochy Po-Z1 a Po-Z5, veřejně prospěšné stavby P1, P6 a P7 včetně ochranných pásem a v níž označuje pozemek p. č. X jako plochu přírodní (NP), se zamítá.**
- II. Opatření obecné povahy – územní plán městyse Vysoký Chlumeč ze dne 1. 6. 2012, schválený usnesením zastupitelstva odpůrce č. 01.04.12/2012-ZM ze dne 16. 5. 2012, se ke dni právní moci tohoto rozsudku zrušuje v části týkající se budovy č. p. X a pozemků st. p. X a p. č. X v k. ú. Pořešice, obci Vysoký Chlumeč.**
- III. Navrhovatel je povinen do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit odpůrci na náhradě nákladů řízení částku 8.187,62 Kč k rukám právní zástupkyně odpůrce, JUDr. Jany Krylové.**

O d ů v o d n ě n í :

Navrhovatel se návrhem podle části třetí, hlavy druhé, dílu sedmého zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“),

podaným u Krajského soudu v Praze dne 24. 5. 2013, domáhá zrušení shora označeného územního plánu Městysu Velký Chlumec. Navrhovatel svůj původní návrh na zrušení opatření obecné povahy jako celku následně podáními ze dne 19. 6. 2013 a 28. 6. 2013 v souladu s § 101b odst. 2 věty poslední s. ř. s. omezil na požadavek zrušení územního plánu v částech, které vymezují zastavitelné území Po-Z1, zastavitelné území Po-Z5, doplňují vodovodní řad P6, obslužnou komunikaci P1, vodní zdroj P7, ochranná pásma I a II. stupně v souvislosti s vodním zdrojem P7, a které označují nemovitosti č. p. X na st. p. X, stavební pozemek st. p. X a zahradu p. č. X jako plochy bydlení v rodinných domech - městské a příměstské (BI) a označují pozemek p. č. X jako přírodní plochu (NP).

Dne 12. 7. 2013 bylo soudu doručeno další podání navrhovatele, jímž se domáhá rozšíření návrhu o zrušení částí územního plánu, označujících p. č. X, X, X a X jako přírodní plochu, vymezujících hranice lokálního biocentra na p. č. X, X, X, X a X (ZPF, travní porost, lesní pozemek o celkové výměře cca 14.000 m²), řešících plochy Po-Z1, Po-Z5, nové zastavitelné plochy a novou zástavbu v nezastavitelném a nezastavěném území, novou infrastrukturu a nové veřejné stavby územní studií a zřizujících předkupní právo na pozemky ve vlastnictví navrhovatele. Tento návrh s ohledem na nepřipustnost rozšíření návrhu na zrušení opatření obecné povahy zakotvenou v § 101b odst. 2 s. ř. s. soud považoval za samostatný (nový) návrh. V části, v níž se však navrhovatel domáhá zrušení řešení ploch a veřejně prospěšných staveb obsažených v návrhu ve znění z 28. 6. 2013 územní studií a též zrušení předkupního práva s uvedenými plochami a stavbami spjatého, však o nový návrh nejde, neboť zrušením vymezení předmětných ploch a staveb by logicky zanikl i podklad pro pořízení odpovídajících územních studií a pro zápis předkupního práva do katastru nemovitostí, tj. uvedený požadavek již byl zahrnut v návrhu před pokusem o jeho rozšíření. Následně pak podáním ze dne 2. 8. 2013 navrhovatel opětovně upravil petit tak, že se již vztahuje pouze k pozemkům a plochám zahrnutým do návrhů ze dne 19. a 28. 6. 2013.

V rozsáhlém návrhu navrhovatel uvádí, že je vlastníkem pozemků zařazených do zemědělského půdního fondu (dále též „ZPF“) a „*kamenného domu č.p. X bez stavebních základů z roku 1847-1865 na stavební parcele č. X, které žalobce získal po svých předcích (nabytí do vlastnictví předků v r. 1847, 1865, 1880, 1898, 1935, 1948, 1955). Nemovitosti se nacházejí ve svažitém pozemku, na konci obce Pořešice, v klidové zóně, v blízkosti lesů a dalšího ZPF ostatních vlastníků.*“ Napadeným územním plánem bylo podle navrhovatele zasaženo do jeho vlastnického práva, kdy v důsledku vymezení zastavitelných ploch a veřejně prospěšných staveb v sousedství jeho pozemků a domu dojde k jejich naprostému znehodnocení. Navrhovatel také poukazuje na probíhající správní řízení a podaná trestní oznámení, v nichž zastává přesvědčení, že v minulosti došlo nezákonně k odnětí části pozemků z jeho vlastnictví, resp. k jejich sloučení či změně druhu pozemku v katastru nemovitostí, a v souvislosti s tím se domnívá, že část veřejně prospěšných staveb se bude nacházet na jeho pozemcích. Znehodnocení v případě pozemků v ZPF spatřuje v tom, že v jejich sousedství vyroste nová zástavba, jež mu bude bránit v jejich řádném obhospodařování a že označením pozemku p. č. X za přírodní plochu a nutností dodržovat režim ochranného pásma nového vodního zdroje na pozemcích v jeho okolí bude omezen v jejich zemědělském využívání. V případě nového vodního vrtu se též obává ztráty vody ve své nedaleké studni (80 m vzdálené). V důsledku naplánování nové komunikace a vodovodního řadu před jeho domem předpokládá, že bude nucen např. pokácet stromy u hranice pozemku a zbourat kamennou zídku a současně očekává, že dojde následkem silničního provozu a odtoku srážkové vody z nových zastavitelných ploch k narušení statiky jeho domu a jeho nenávratnému zničení. Územním plánem bude navrhovatel údajně zkrácen na svém právu své nemovitosti zhodnocovat, přičemž v důsledku označení stavební parcely a zahrady u jeho domu za plochy bydlení v rodinných domech - městské a příměstské (BI)

bude nucen změnit dosavadní užívání svých nemovitostí, které mají podobu historického vesnického stavení s chlévy a rozsáhlou řemeslnou dílnou (kovárnou).

Navrhovatel také namítá, že přijetím územního plánu bylo zasaženo do jeho práva na příznivé životní prostředí a v důsledku toho dojde i k poškození zdraví jeho a jeho blízkých, a to především v důsledku emisí, hluku, prachu a ohrožení dopravou na plánované komunikaci přímo kolem vchodu do jeho domu, navíc s nebezpečnou zatačkou. Nebude již moci otevírat okna nebo pobývat na zahradě u domu. V důsledku nové zástavby také přijde o výhled do přírodní krajiny a bude docházet v důsledku zamezení přirozeného vsakování k vodní erozi a ohrožení jeho domu. Obslužná komunikace k vodnímu vrtu vedená v prudkém svahu kolmo na vrstevnice také přispěje k vodní erozi. Podle navrhovatele dojde k nenávratné ztrátě krajinného rázu více jak 1000 let staré osady Pořešice, ke změně funkčního využití celé obce a ke vzniku nových naddimenzovaných satelitních městeček. Lesní zvěř také přijde o prostor, kde v minulosti nacházela potravu. V zájmu ochrany dědictví předků tudíž navrhovatel požaduje, aby došlo ke zrušení vydaného územního plánu v částech, jež blíže specifikuje, neboť jím bylo zasaženo do jeho práv garantovaných v ústavní rovině čl. 5, čl. 11, čl. 14, čl. 17, čl. 31, čl. 35 a čl. 36 Listiny základních práv a svobod.

Navrhovatel především napadá samotný proces přijetí napadeného územního plánu, když namítá, že obec v době pořizování územního plánu neměla kamennou, veřejnosti nepřetržitě přístupnou úřední desku, neboť ta byla provizorně zřízena teprve dne 29. 11. 2011 a v konečné podobě teprve dne 6. 12. 2011. Navrhovatel má za to, že dlouhodobá neexistence této úřední desky byla záměrná s cílem neinformovat veřejnost, občany a majitele nemovitostí o záměrech odpůrce. Žádné z jeho námitek však nebylo vyhověno a zastupitelstvo obce i přesto územní plán přijalo. Navrhovatel poukazuje na řízení, které v této souvislosti vyvolal u Krajského úřadu Středočeského kraje (dále jen „KÚ SK“) a Ministerstva vnitra, jímž odpůrce poskytl nepravdivé údaje a falešnou fotodokumentaci, a kdy teprve v důsledku těchto řízení došlo ke shora zmíněnému zřízení veřejně přístupné úřední desky obce. Protože nebylo řádně zveřejněno zadání návrhu územního plánu, výběrové řízení na pořizovatele dokumentace ani vyhodnocení vlivů územního plánu na životní prostředí na úřední desce, má navrhovatel za to, že územní plán nemohl být schválen. Navrhovatel též dovozuje, že do října 2010 nebyly zveřejňovány informace ani v elektronické podobě, když uvádí, že docházelo ke změnám vyvěšených dokumentů ze staršího data. Důsledkem je podle navrhovatele porušení § 25 odst. 2 a § 26 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a § 93 a § 112 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), v tehdejší znění. Další procesní vadou je podle navrhovatele fakt, že nebyl pořízen a veřejně projednán koncept územního plánu, a to ačkoliv se některé orgány státní správy ke konceptu vyjadřovaly. Za vadu navrhovatel označuje i rodinný vztah zpracovatelky územně plánovací dokumentace k zastupiteli činnému v orgánech odpůrce a údajné neexistující výběrové řízení na tuto zakázku financovanou z dotací.

Navrhovatel též napadá vyhodnocení vlivů na životní prostředí, jež bylo v průběhu přípravy územního plánu pořízeno. Toto vyhodnocení muselo být provedeno od stolu, neboť např. nepravdivě uvádí, že plocha Po-Z5 je napojena na místní komunikaci, navazuje na zastavěné území a je loukou (ve skutečnosti se podle navrhovatel jedná o pastvinu bez jakékoliv komunikace a nesousedící se zastavěnými pozemky). Vyhodnocení vlivů se podle něj nezabývalo řádně vlivem nových zastavitelných ploch na lokální faunu a flóru. Posouzení také mělo ignorovat rozsáhlý ZPF a soukromou zeleň navrhovatele (nesprávně označilo jeho zahradu za zastavěné území), stejně jako životní prostředí obecně, když nelogicky preferovalo rozsáhlou výstavbu a nezohlednilo vlivy na vodu, vzduch a půdu. Novými zastavitelnými plochami dojde podle navrhovatele k nárůstu počtu domů v osadě o 48 % (oproti stávajícím

35 domům) a k nárůstu zastavitelné plochy v průběhu navazujících let o více než 100 %, přičemž v osadě Bláhova Lhota, do níž vede pouze slepá komunikace z Pořešice, je počítáno také se 100 % nárůstem výstavby, což nutně povede k neúměrnému zatížení Pořešice hlukem, imisemi a prachem.

Jednou z podmínek souhlasného stanoviska pro záměr nového zastavitelného území Po-Z1 bylo podle navrhovatele provedení posouzení vlivů na krajinný ráz, jež však nebylo před veřejným projednáním a následně přijetím územního plánu vůbec provedeno. Stejně tak navrhovatel vytýká, že krajská hygienická stanice ani odbor dopravy a silničního hospodářství Městského úřadu Sedlčany neprovedly při schvalování územního plánu místní šetření v souvislosti s nově navrhovanými obslužnými komunikacemi P1.

Navrhovatel dále uvádí, že pořizování územní studie je neveřejné, přičemž nemusí dojít k projednání jejího zadání ani nemusí být schvalována. Tím bude zcela omezen v možnosti podat námitky v územním řízení a vyjádřit se k obsahu územní studie. Důsledkem pořízení územní studie bude podle navrhovatele možnost umístování staveb i mimo zastavěné území do 31. 12. 2015 [zde odkazuje na § 25, § 185 odst. 4 a § 188 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 420/2011 Sb. (dále jen „stavební zákon“) a tedy umožnění výstavby i na pozemcích mimo územním plánem vymezované zastavitelné plochy v bezprostředním okolí jeho domu s důsledkem naprostého znehodnocení ZPF v jeho vlastnictví.

Ploše Po-Z1 navrhovatel vytýká, že nenavazuje na zastavěné území, když sousední dva domy byly postaveny nelegálně mimo zastavitelné území obce. Rozsáhlá výstavba zcela změní krajinný ráz obce, navrhovateli zakryje volný výhled do krajiny, o nějž již přišel v důsledku nelegální výstavby sousedních dvou domů, a je důvodem pro výstavbu veřejně prospěšných staveb, které ohrožují jeho nemovitosti.

Nové komunikaci P1 vytýká, že je vedena ostrou zatáčkou bezprostředně kolem jeho domu a ohrozí jeho statiku, kvalitu užívání nemovitostí a bezpečnost účastníků dopravního provozu. Znehodnotí nemovitosti navrhovatele, zničí životní prostředí a navrhovatelovo zdraví. Nebyly přitom vyslyšeny námitky navrhovatele, aby komunikace byla vedena mezi plánovanou zástavbou plochy Po-Z1. Navrhovatel bude muset údajně provést řadu stavebních úprav a demoličních prací, aby komunikace mohla být zřízena. Vlivy budou zvýšeny tím, že přes Pořešice je vedena doprava i do Bláhovy Lhoty, kde rovněž vznikne rozsáhlá nová zástavba. V části komunikace vedoucí k vodárně u nového vodního zdroje P7 nebyla vyslyšena námitka navrhovatele, aby údajně 1x měsíčně využívaná obslužná komunikace byla vedena po lní cestou přes ZPF, čímž by podle něj bylo odvráceno ohrožení jeho domu a zahrady imisemi z dopravy. Komunikace byly podle navrhovatele vymezeny v rozporu (nijak blíže nespecifikovaném) se zákonem o silničním provozu, se zákonem na ochranu životního prostředí a Listinou.

Zastavitelné území Po-Z5 bylo navrženo pro nový zdroj vody P7, ale jeho výměra (3000 m²) je podle navrhovatele záměrně nadnesená, aby mohlo dojít následně k zástavbě tohoto území, jež nenavazuje na zastavitelnou část obce. Dle občanů se přitom v místě v minulosti při průzkumném hlubinném vrtu dostatečný zdroj vody nenalezl. Nový vrt s vodárnou byl podle navrhovatele vymezen, aniž by byl proveden hydrogeologický průzkum, a je pouze záminkou pro vytvoření nového zastavitelného území. Navrhovatel se také obává ztráty vody ve své studni vzdálené cca 80 metrů a znehodnocení svých přilehlých zemědělských pozemků.

Doplnění vodovodního řádu P6 je podle navrhovatele ve své první části vedeno záměrně tak, aby mohly být následně zastavěny i pozemky nad jeho domem navazující na

plochu Po-Z5, jež územním plánem k zastavění zatím určeny nejsou. Druhá část je pak vedena přímo kolem jeho domu a on kvůli ní bude muset provést již zmíněné stavební úpravy.

Navrhovatel nesouhlasí s označením svého domu, pozemku pod ním a navazující zahrady jako plochy bydlení v rodinných domech - městské a příměstské (BI) a domnívá se, že má být označena jako plocha typu BV – bydlení venkovské, neboť se jedná o nejstarší stavbu bez stavebních základů a nikoliv o novodobou stavbu. Také pozemek zahrady není zastavěnou plochou. K tomuto označení podle navrhovatele došlo, aby mohly být vymezeny navrhovatelem napadené plochy a veřejně prospěšné stavby. Pokud jde pak o pozemek p. č. 830/4, jde o rozsáhlý pozemek vedený v katastru nemovitostí jako orná půda, jenž byl zpracovatelem záměrně označen jako přírodní plocha.

Navrhovatel dále odkázal na další důvody návrhu obsažené v přílohách o rozsahu 18 stran, v nichž dovozoval rozpor mezi proklamacemi obsaženými v textu napadeného územního plánu a skutečnými důsledky přijatého řešení a vadnost provedeného vyhodnocení vlivů na životní prostředí. V přílohách obsažená argumentace je nicméně pouze opakováním a variací toho, co již zaznělo v textu samotného návrhu.

Odpůrce ve svém vyjádření k návrhu poukázal na přílohy předkládané navrhovatelem, z nichž podle něj naopak plyne, že zákonné podmínky zveřejnění splněny byly, a to z důvodu opatrnosti dokonce opakovaně. V této souvislosti vyjádřil podivení nad tím, že navrhovatel následně návrh na zrušení napadeného územního plánu jako celku omezil pouze na konkrétní lokality a dovodil z toho, že si tím navrhovatel protiče, považuje-li za vadný samotný proces přijetí územního plánu. Navrhovatel podle odpůrce hájí pouze své individuální zájmy a nikoliv zákonnost obecně. Odpůrce dále uvádí, že námitkami navrhovatele se zabýval již v průběhu projednávání návrhu územního plánu, žádný z dotčených orgánů je nepovažoval za důvodné, s tím že mají subjektivní povahu a jejich zamítnutím nevznikne rozpor s cíli a záměry územního plánu. Novou je jen námitka nesprávného zařazení jeho domu a zahrady mezi plochy bydlení v rodinných domech - městské a příměstské (BI). K tomu odpůrce uvedl, že toto zařazení umožňuje využití stavby i pro chov drobného domácího zvířectva a pro obchod a služby integrované ke stavbám bydlení bez negativních vlivů na životní a obytné prostředí. Stejně byla zařazena i zahrada, neboť se nachází v intravilánu obce. Zařazení parcely p. č. X je dáno tím, že se nachází v přírodním biocentru lokálního územního systému ekologické stability (dále jen „ÚSES“). Odpůrce také poukazuje na to, že v důsledku označení v územním plánu nedochází k faktické změně využití nemovitostí navrhovatele. V obecnosti pak odpůrce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 5. 2. 2009, č. j. 2 Ao 4/2008-88, z nějž rozsáhle citoval mj. pasáže o širokém prostoru pro autonomní rozhodování obce o způsobu využití území a o tom, že mimo posouzení zákonem daných mantinelů soudu nepřísluší do tohoto rozhodování zasahovat. Řešení přijaté územním plánem odpůrce považuje za proporcionální, neboť neshledává nepoměr mezi subjektivními zájmy navrhovatele na konzervaci území ve stávajícím stavu a zájmy obce o oživení oblasti o nové mladé obyvatele. Odpůrce je navíc přesvědčen, že územním plánem ani nejsou vlastnická práva navrhovatele omezena. Vyhověním podanému návrhu by navíc došlo k výrazně většímu zásahu do vlastnických práv jiných vlastníků v obci. K požadavku navrhovatele též na zrušení vyhlášky oznamující vydání napadeného územního plánu pak dodává, že jde o nevykonatelný petit. Navrhuje proto zamítnutí návrhu.

Samostatným podáním vyjádřil starosta odpůrce přesvědčení, že napadený územní plán je zdařilým a po všech stránkách perfektním dílem, jež bylo přijato procesně bezvadným postupem. Přílohou vyjádření odpůrce bylo také vyjádření vyhotovené zpracovatelkou územního plánu, které odkázalo na podrobnou reakci na námitky navrhovatele obsaženou v odůvodnění napadeného územního plánu. Na lokalitu Po-Z1 bylo vypracováno posouzení

vlivu na krajinný ráz, v jejím případě je požadováno podrobnější řešení územní studií, v jejímž zadání je podmínka, aby komunikace byly vedeny tak, aby nedošlo k ohrožení domu a pozemků navrhovatele. Územní studie navrhovatele neomezuje v jeho právech, neboť v případě jakékoliv stavby na sousedních pozemcích bude automaticky účastníkem příslušného řízení. Plocha byla také předmětem posouzení ve vyhodnocení vlivů územního plánu na životní prostředí se závěrem, že výstavba je možná za podmínek, které byly následně do územního plánu zapracovány. K problematice nového vodní zdroje a plochy Po-Z5 uvádí, že vydatnost stávajícího zdroje je omezená a navíc se nachází uprostřed zástavby, takže je ohrožen vyšším rizikem kontaminace. Umístění nového vrtu vychází z hydrogeologického průzkumu, nicméně je zachována i možnost, že nedojde k jeho realizaci, jestliže se obec bude vylidňovat. V takovém případě nové stavby budou podmíněny možnostmi stávajícího vodovodu. Zpracovatelka dále zdůrazňuje, že se účastnila řádného výběrového řízení, disponuje patřičnou odborností, a považovala by za profesní diskriminaci, pokud by se soutěže nemohla zúčastnit. Její otec, který je zastupitelem, nebyl členem výběrové komise. K označení domu a zahrady navrhovatele uvedla, že k tomu navrhovatel připomínky nevznášel. Navrhovatel nemá v obci trvalé bydliště, proto zde nebyl předpokládán větší chov zvířectva. Umístění přírodního biocentra lokálního systému ÚSES, které je důvodem označení parcely p. č. X za přírodní plochu, vychází z dokumentu zpracovaného již v říjnu 1995.

Na to reagoval navrhovatel replikou, kde se mj. ohradil proti tvrzení odpůrce, že si následnou úpravou návrhu protiřečí. Uvedl, že postupoval logicky, neboť ve vztahu ke zrušení ostatních částí územního plánu by postrádal aktivní žalobní legitimaci. Zmínil, že usiluje o zachování přírodních a kulturních hodnot v dané lokalitě a že s ohledem na enormní zásah do jeho práv samozřejmě hájí i svůj majetek a vlastnické právo. Nad rámec již řečeného poukazoval na skutečnost, že měl být odpůrcem a dalšími osobami cíleně nesprávně informován o stavu a podobě pořizovaného územního plánu. Zmínil, že v budově č. p. X hodlá v budoucnu provozovat ekologickou farmu, pročež jeho zařazení do ploch BI i s ohledem na zařazení všech okolních budov mezi plochy bydlení venkovského (BV) vnímá jako diskriminační. Pokud jde o plochu Po-Z5, namítl, že hlubinný vrt a vodárnu lze dle ustanovení § 18 odst. 6 stavebního zákona umístit i na nezastavitelných pozemcích, a proto není zapotřebí tuto plochu vymezovat. K argumentaci odpůrce o dotčení pozemku navrhovatele vymezením lokálního ÚSES navrhovatel namítl, že takové zařazení pozemků doposud nebylo s dotčenými vlastníky projednáno a že samotné vymezení ÚSES je nadbytečné vzhledem k přirozenému uspořádání okolní krajiny. Odmítá, aby došlo k zásahu do jeho ZPF a zdůrazňuje, že je takto dotčena značná výměra jeho pozemků. Dle „výkladu k ÚSES“ mají být přednostně do ÚSES začleňovány pozemky ve vlastnictví obce a státu.

V doplnění návrhu ze dne 24. 9. 2013 navrhovatel sdělil, že zastavěná část pozemku pod domem (st. p. X) je plotem oddělena od zbytku st. p. X a od parcely p. č. X, tj. že přilehlá zahrada není pod společným oplocením se zastavěnou částí st. p. X. Proto trvá na zrušení zařazení pozemku zahrady do ploch BI. Na tuto změnu nebyl odpůrcem upozorněn. Parcely st. p. X a p. č. X také podle navrhovatele nebyly zařazeny do zastavěného území obce v opatření obecné povahy z roku 2008. V reakci na soudem vyžádané podklady k původnímu návrhu ÚSES z roku 1995 navrhovatel poukázal na skutečnost, že jeho pozemek p. č. X, stejně jako jeho sousední pozemky, nebyl původním návrhem ÚSES dotčen. O vymezení ÚSES nebyl informován ani v roce 1995 ani při veřejném projednání územního plánu. Nebyly ani provedeny komplexní pozemkové úpravy, které by měly být součástí ÚSES. Navrhovatel dále tvrdil, že nově vymezeným ÚSES je dotčeno 100 % výměry jeho pozemků, a to ať již vymezovaným lokálním biocentrem nebo navazujícím biokoridorem.

V průběhu jednání, poté co soud provedl důkaz obsahem posouzení vlivů napadeného územního plánu na krajinný ráz ze srpna 2009, obsahem vyhodnocení vlivů územního plánu na životní prostředí z února 2011, opatřením obecné povahy vymezujícím zastavěné území obce Vysoký Chlumec z 12. 3. 2008 a generelem ÚSES z roku 1995, navrhovatel zopakoval svá dosavadní tvrzení, obsažená již v jeho písemných podáních. K dotazu soudu sdělil, že pozemek p. č. X pronajímá zemědělskému družstvu, které jej využívá jako pastvinu. Zčásti je však pozemek zalesněn a pod jeho středem vede vysokotlaký plynovod. Navrhovatel argumentaci doplnil o tvrzení, že zahrnutí pozemku p. č. X do lokálního biocentra může vést až k vyvlastnění jeho pozemku a jeho převedení do správy obce. Namítal také, že původně vymezené lokální biocentrum D bylo plošně menší a že mu není známo žádné opatření (mezičlánek), na základě něžž došlo k jeho rozšíření do té podoby, že zasahuje celý sporný pozemek. Následně na dotaz soudu však doplnil, že do lokálního biocentra je zahrnuta pouze část předmětného pozemku v rozsahu cca 90 %. K pozemku pod jeho zahradou (p. č. X) uvedl, že není zahrnut ve výčtové tabulce v rámci odůvodnění opatření obecné povahy vymezující zastavěné území obce Vysoký Chlumec z dubna 2008 a že podle něj nikdy nebyl ani součástí intravilánu obce, resp. do něj byl zařazen nezákonně. K nové zastavitelné ploše Po-Z1 pak namítal, že napadený územní plán nestanoví výškový limit pro její zástavbu.

Odpůrce pouze uvedl, že navrhovatel sám ve svém podání uvedl, že pozemek p. č. X spadá do intravilánu obce. Jinak se pouze navrhl zamítnutí návrhu navrhovatele.

Na úvod se soud zabýval naplněním podmínek řízení a dospěl k závěru, že návrh je úplný, včasný a splňuje i další procesní podmínky vyžadované soudním řádem správním.

S ohledem na jádro argumentace navrhovatele Krajský soud v Praze v první řadě vychází z rozsudku NSS ze dne 4. 8. 2010, č. j. 6 Ao 3/2010-120, který se zabýval situací obdobnou situaci navrhovatele, kdy v dané věci navrhovatel uváděl, že obec v průběhu přijímání územního plánu vůbec neměla úřední desku, jež byla následně zřízena až na nátlak navrhovatele, a to s tímto závěrem: *„Nejvyšší správní soud dále poukazuje na to, že navrhovatelé se aktivně účastnili námitkového řízení v rámci přípravy napadeného opatření obecné povahy a všechna svá práva, která v návrhu zmiňují (právo seznámit se se záměrem změnit územní plán, právo uplatnit námitky i právo na projednání námitek) v plném rozsahu fakticky uplatnili. Nejvyšší správní soud nevidí žádného důvodu, proč by se měl zabývat tvrzeními chybami v postupu odpůrce, pokud je ze správního spisu, z napadeného opatření obecné povahy i z tvrzení navrhovatelů jasné patrné, že všechna svá procesní práva, jichž se dovolávají (právo seznámit se se změnou, uplatnit námitky a právo na řádné projednání námitek), mohli náležitě uplatnit a také je uplatnili. Ze správního spisu jednoznačně vyplývá, že navrhovatelé se seznámili s návrhem územního plánu, uplatnili své námitky řádně a včas a že tyto byly pořizovatelem napadeného opatření obecné povahy řádně projednány. S ohledem na tento závěr Nejvyššího správního soudu by bylo nadbytečné provádět dokazování, které navrhovatelé navrhli, a to výslech svědků, kteří se měli dle vysvětlení navrhovatelů vyjádřit k prokázání nezákonnosti postupu orgánů obce při zveřejňování jeho záměrů a rozhodnutí.“*

Krajský soud v Praze se domnívá, že situace navrhovatele v této věci je zcela obdobná případu řešenému NSS pod sp. zn. 6 Ao 3/2010. Z předloženého spisu totiž soud zjistil, že společné projednání návrhu územního plánu se konalo dne 8. 4. 2011, veřejné jednání k návrhu územního plánu dne 22. 11. 2011 a opakované veřejné projednání dne 2. 2. 2012. Navrhovatel uplatnil rozsáhlé námitky již podáním doručeným Městskému úřadu v Sedlčanech dne 31. 10. 2011, tj. ještě před samotným konáním prvního veřejného projednání. Navrhovatel se také účastnil obou veřejných projednání, přičemž důvodem pro konání opakovaného veřejného projednání byla skutečnost, že pořizovatel k námitce

navrhovatele na nemožnost se s návrhem územního plánu seznámit zjistil, že ve vyvěšeném oznámení o konání veřejného projednání dne 22. 11. 2011 nebylo uvedeno, že do textu návrhu územního plánu, jenž vyvěšen nebyl, lze nahlížet na obecním úřadě odpůrce. Navrhovatel uplatnil stručné námitky při veřejném projednání dne 22. 11. 2011 a znovu obsáhlé námitky i při opakovaném veřejném projednání konaném dne 2. 2. 2012.

I v této věci tedy měl navrhovatel bez jakýchkoliv pochybností (i bez ohledu na eventuální dočasnou nepřístupnost úřední desky obce, resp. její přístupnost pouze v úřední době úřadu odpůrce) možnost realizovat v plném rozsahu svá procesní práva, což bohatě ilustruje samotný fakt, že 70 stran z celkem 92stránkového textu napadeného opatření obecné povahy je věnováno vypořádání jeho námitek. Z obsahu námitek je přitom zjevné, že navrhovatel měl a také využil možnost se s návrhem územního plánu a souvisejícími dokumenty seznámit. Za těchto okolností tedy soud považoval za nadbytečné provádět důkaz množstvím navrhovatelem nabídnutých listin, fotografií popř. videonahrávek dokumentujících (ne)existenci a stav úřední desky, ať již „kamenné“ či elektronické. Z obsahu správního spisu a argumentace navrhovatele je totiž zjevné, že její (s ohledem na předkládaný důkazní materiál velmi pravděpodobná) neexistence do jeho práv nezasáhla takovým způsobem, aby takové procesní pochybení mohlo mít ve vztahu k němu za následek nezákonnost napadeného územního plánu.

Stejný charakter má navrhovatelova námitka, že zpracování územního plánu bylo údajně zadáno příbuzné zastupitele bez výběrového řízení. I kdyby tomu tak bylo, měla-li taková osoba příslušnou odbornost k tomu požadovanou stavebním zákonem (což nikdo nezpochybňuje), samotná vada v procesu výběru takové osoby (byla-li jaká) nemůže mít vliv na zákonnost obsahu územního plánu. Proces zadávání veřejné zakázky podléhá kontrolní pravomoci Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže a není součástí řízení o vydání opatření obecné povahy upraveného správním řádem a stavebním zákonem. Případné vady v procesu zadávání veřejné zakázky mohou mít *ex post* dopady v sankční rovině nebo dopady do soukromoprávního vztahu mezi pořizovatelem územního plánu a jeho zhotovitelem (neplatnost vysoutěžené smlouvy o dílo), z pohledu přezkumu již vypracovaného a účinného územního plánu jsou ovšem irelevantní. Ani touto otázkou a důkazy k ní navrhovanými tedy nebylo namístě se zabývat.

Obdobně nelze v tomto řízení řešit údajné nezákonnosti či pochybení v řízeních jiných (územní řízení, řízení před katastrálním úřadem, řízení o přijetí vymezení zastavěného území jako opatření obecné povahy), neboť soud se k návrhu navrhovatele v tomto řízení zabývá pouze přezkumem napadeného územního plánu. Dokud není v příslušném řízení (např. soudem na základě žaloby proti rozhodnutí správního orgánu) konstatována navrhovatelem tvrzená nezákonnost postupu správních orgánů v ostatních řízeních, je soud povinen z jejich výsledku vycházet s ohledem na zásadu presumpce správnosti pravomocných rozhodnutí správních orgánů – srov. též § 52 odst. 2 větu druhou za středníkem s. ř. s.

Další namítanou vadou procesu přijetí napadeného územního plánu byla skutečnost, že nebyl zpracován koncept územního plánu. Zde musí soud poukázat na právní úpravu, podle níž je zpracování konceptu územního plánu pouze fakultativní, což plyne přímo z úvodního ustanovení § 48 odst. 1 stavebního zákona, podle něž, pokud je tak stanoveno v zadání územního plánu, zajistí pořizovatel pro obec zpracování konceptu územního plánu. Jak ovšem soud ověřil v zadání územního plánu a v zápisu ze zasedání zastupitelstva odpůrce ze dne 8. 1. 2009, takový požadavek nebyl vůbec vznesen. Proto ani nebyl zákonný důvod pro pořizování konceptu územního plánu. Pokud navrhovatel odkazuje na stanovisko společnosti Telefónica Czech Republic, a.s. ze dne 3. 10. 2011 a vyjádření Městského úřadu Sedlčany ze dne 7. 10. 2011, jež jsou obsahem správního spisu, jde v nich zjevně o formulační nepřesnost,

když namísto „koncept územního plánu“ v nich mělo být správně uvedeno „návrh územního plánu“. Z takové formulační nepřesnosti však nelze jakkoliv dovozovat, že měl být pořizován koncept územního plánu ve smyslu § 48 stavebního zákona.

Soud se s navrhovatelem nemůže shodnout ani ve výtkách směřovaných vůči zpracovanému vyhodnocení vlivů na životní prostředí (dále též „SEA“). SEA je odborným dokumentem, který je jedním z podkladů, o něž se územní plán opírá. Na rozdíl od toho, co navrhovatel uvádí, SEA se výslovně zabývá vlivy územním plánem navrhovaného řešení na vodu, vzduch, půdu i vlivy na faunu a flóru. Pokud jde konkrétně o vliv na ZPF a zeleň ve vlastnictví navrhovatele, úkolem SEA není zabývat se vlivem na konkrétní pozemky, nýbrž zabývat se vlivem koncepce (tj. územního plánu jako celku) na jednotlivé složky životního prostředí (opět jako celek). Bližší zacílení hodnocení SEA na vyhodnocení vlivů na majetek konkrétní osoby však nelze z právní úpravy dovodit ani výkladem. Navíc SEA se zabývala konkrétněji vyhodnocením ploch Po-Z1 a Po-Z5 a významný zásah do životního prostředí nebyl ani v jednom z případů shledán. Přesto zpracovatel SEA v případě plochy Po-Z1 navrhl před realizací zástavby vypracování územní studie, aby došlo k minimalizaci dopadů na krajinný ráz osady Pořešice, a v případě plochy Po-Z5 zpracování podrobného hydrologického posudku, aby byl vyloučen negativní dopad nového vodního zdroje na domovní studny. Vyhodnocení SEA pak soud hodnotí jako konzistentní, logické a ve výsledku přesvědčivé; nad tento rámec se k odborné stránce SEA soud není oprávněn vyjadřovat. Odborné zhodnocení SEA však bylo provedeno ve stanovisku odboru životního prostředí a zemědělství KÚ SK ze dne 3. 5. 2011, č. j. 088664/2011/KUSK, vydaného podle § 10i zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí), ve znění zákona č. 227/2009 Sb. (dále jen „zákon o posuzování vlivů“), jež se závěry SEA v plném rozsahu souhlasilo.

Pokud navrhovatel polemizuje s dílčí větou, podle níž je lokalita Po-Z5 napojena na místní komunikaci, soud konstatuje, že z textu SEA (str. 32; v prvním odstavci, kde se nachází kritizovaná věta, se hovoří o rozloze a tvaru plochy vymezené návrhem územního plánu; teprve druhý odstavec v první větě hovoří o aktuální podobě území: „*V současnosti je lokalita využívána jako louka.*“) se jeví, že tato pasáž hovoří o stavu plánovaném, nikoliv aktuálním. I kdyby se však skutečně jednalo o vadný údaj ke stavu aktuálnímu, nejednalo by se o takovou vadu, jež by dokument SEA jako celek znevěrohodnila. Otázka, zda do místa aktuálně nějaká komunikace vede, stejně jako rozlišení, zda jde v současnosti o louku či pastvinu, se jeví jako okrajové, z hledisek dopadu na výsledky prováděného posouzení nevýznamné. Jinými slovy, soud v podstatě vylučuje možnost, že by změna těchto dvou vstupních informací mohla ve výsledku natolik změnit závěry SEA, že by dotčený záměr (plocha Po-Z5) byl vyhodnocen jako nepřipustný.

Dále soud konstatuje, že závěr navrhovatele o tom, že plochy Po-Z1 a Po-Z5 nesousedí se zastavěným územím obce, je mylný. Z opatření obecné povahy schváleného zastupitelstvem odpůrce dne 12. 3. 2008, jímž bylo v souladu s §§ 58 až 60 stavebního zákona vymezeno zastavěné území obce Vysoký Chlumec, totiž soud zjistil, že pozemky p. č. X a X s navrhovatelem tvrzenými černými stavbami, na něž přímo navazuje nová zastavitelná plocha Po-Z1, byly již v roce 2008 zahrnuty do zastavěného území obce. Totéž platí i pro pozemek p. č. X, k němuž bezprostředně přiléhá ze severu nová zastavitelná plocha Po-Z5. Pojem zastavěného území je totiž právním pojmem, který sám o sobě neznamená, že na každé parcele do takového území zahrnuté musí stát stavba. Podle § 2 odst. 1 písm. d) stavebního zákona se zastavěným územím rozumí území takto vymezené v územním plánu nebo jiným

postupem, jímž je zde třeba rozumět podle § 59 a § 60 stavebního zákona právě opatření obecné povahy vymezující zastavěné území obce.

Pokud navrhovatel tvrdí, že pro záměry v případě plochy Po-Z1 bylo souhlasným stanoviskem KÚ SK uloženo vypracovat posouzení vlivu na krajinný ráz, má pravdu, nicméně jeho výtky, že před přijetím napadeného územního plánu toto posouzení provedeno nebylo, je lichá. To je dáno nepochopením uložené podmínky ze strany navrhovatele. „Záměrem“ se totiž rozumí podle § 3 písm. a) zákona o posuzování vlivů stavby, činnosti a technologie uvedené v příloze č. 1 k tomuto zákonu, přičemž podle § 3 písm. b) téhož zákona je územní plán považován za „koncept“. Z vymezení provedeného v zákoně o posuzování vlivů lze jasně dovodit, že podmínka předchozího posouzení vlivů na krajinný ráz je směřována až k fázi územního, resp. stavebního řízení na konkrétní stavby a nikoliv do fáze přípravy územního plánu. Územní plán není záměrem, nýbrž koncepcí. Nelze také přehlédnout, že odpůrce soudu předložil posouzení vlivů návrhu územního plánu na krajinný ráz zpracované již v srpnu 2009, jež se posouzením lokality Po-Z1 již předtím zabývalo. Z přílohy č. 1 výrokové části územního plánu je přitom zjevné, že jeho podmínky byly územním plánem v plném rozsahu přejaty. I z tohoto hlediska se tak jeví, že odpůrce při přijímání napadeného územního plánu postupoval tak, aby bylo závažným dopadům na krajinný ráz území předcházeno.

Stejně tak krajská hygienická stanice ani odbor dopravy a silničního hospodářství nebyly povinny provést místní šetření, jehož se navrhovatel dovolává. Potřeba takového podrobného posouzení závisí především na jejich odborném úsudku, zda pro vydání stanoviska ke společnému jednání, k veřejnému projednání návrhu územního plánu či k zaslanému návrhu jeho zadání jsou informace, jež mají k dispozici „od stolu“, dostačující, a soud není způsobilý tento odborný závěr přehodnocovat, nejde-li o závěr zjevně nelogický či svévolný. V intencích daného případu (možnost ověřit vstupní údaje z mapových podkladů, leteckých fotografií a dostupných územně plánovacích podkladů, zjevně přijatelně nízká hodnota zatížení předmětných komunikací před i po realizaci napadených záměrů v územním plánu) však soud nevnímá neprovedení místního šetření jako krok, jenž by mohl mít vliv na zákonnost řešení přijatého napadeným územním plánem.

Mylné je také přesvědčení navrhovatele, že uložené pořízení územní studie pro plochu Po-Z1 povede k omezení jeho procesních práv a že s ohledem na § 25, § 185 odst. 4 a § 188 odst. 1 písm. b) stavebního zákona umožní výstavbu i mimo zastavitelné plochy. Územní studie, jak plyne z ustanovení § 25 a § 30 odst. 1 stavebního zákona, je pouze jedním z územně plánovacích podkladů, který poskytuje orgánům územního plánování a stavebním úřadům vstupní informace, na základě nichž pak teprve následně přijímají územně plánovací dokumentaci a formulují konkrétní správní rozhodnutí (územní rozhodnutí, stavební povolení). Územní studie je tudíž pouze nezávazným vstupem do řízení o vydání opatření obecné povahy či do správního řízení, s nímž lze v rámci těchto řízení polemizovat předkládáním jiných odborných posouzení a obdobných důkazních prostředků. Územní studie je proto z pohledu zájmů navrhovatele spíše jakousi výhodou, neboť nad rámec obvyklého standardu podrobně odborným způsobem vyhodnotí a navrhne vhodné řešení záměrů, jež v budoucnu mohou být na plochách, jichž se navrhovatel obává, realizovány. Územní studie nijak neovlivní právo navrhovatele být účastníkem územních a stavebních řízení na stavby, jež by se v daném území mohly dotknout zájmů navrhovatele. Na nově pořízenou územní studii se také žádným způsobem nemohou vztahovat přechodná ustanovení v § 185 odst. 4 a § 188a (navrhovatel mylně uvádí § 188) odst. 1 písm. b) stavebního zákona, neboť ta dopadají pouze na urbanistické studie pořízené ještě podle předchozích právních předpisů.

Proto ani nemůže (už jen s ohledem na její nezávaznou povahu) sama o sobě umožnit výstavbu na území, jež podle územního plánu k zástavbě vymezeno není.

Také s přesvědčením navrhovatele, že vymezení nové zastavitelné plochy Po-Z1 je nadbytečné, se soud neztotožnil. Do této otázky soud může ingerovat jen velmi omezeně, neboť rozhodnutí obce o potřebě vymezení nových zastavitelných ploch je bytostnou součástí jejího práva na samosprávu. Obec v tomto případě není limitována ani ustanovením § 55 odst. 3 stavebního zákona, neboť zde zakotvený požadavek zákona na prokázání nevyužitelnosti již vymezených zastavitelných ploch se vztahuje pouze na případy, kdy je pořizována změna územního plánu. Odpůrce však dosud pro své území územní plán schválen neměl a na první pořízení územního plánu se tento zákonný limit nevztahuje. Z hlediska proporcionality přijatého řešení ve vztahu k dotčení práv navrhovatele, tj. z hlediska posouzení otázky jeho potřebnosti, pak soud akceptuje argumentaci odpůrce na str. 38-39 odůvodnění napadeného územního plánu (vypořádání bodu č. 1 námitky č. 3 navrhovatele v rámci rozhodnutí o námitkách), z níž je patrné, že pořizovatel územního plánu se touto otázkou podrobně zabýval a na základě logické argumentace demografickými statistikami a odhadovaným vývojem bytového fondu na území obce tuto potřebnost racionálně zdůvodnil. Zde soud připomíná, jak opakovaně postuluje ve své judikatuře NSS, že je vázán zásadou zdrženlivosti, podle níž by soud měl „*v rámci testu proporcionality postihovat víceméně pouze extrémní případy věcně nesprávných opatření, která jsou jen formálně v souladu se zákonem, nikoliv však případy, kdy v rámci zákona je možné vícero řešení daného problému a soud pouze dospěje k závěru, že lepší by bylo jiné řešení než v dané věci příslušným orgánem přijaté.*“ (viz např. rozsudek NSS ze dne 29. 3. 2011, č. j. 6 Ao 7/2010-73, odst. 26). V situaci, kdy podkladem pro úvahy pořizovatele o potřebnosti a podobě určitého řešení je (vždy nejistý) odhad budoucích potřeb a potenciálního vývoje území, pak požadavek na zdrženlivost soudu při hodnocení těchto úvah platí dvojnásob. Nelze konečně ani pominout skutečnost, že vymezení nových zastavitelných ploch ještě neznamená, že skutečně dojde k jejich zastavění. Pokud úsilí odpůrce o rozvoj území a přilákání nových obyvatel nebude úspěšné, nebude již z ekonomických důvodů nová zástavba realizovaná v plném rozsahu. Výchozí předpoklady „katastrofických“ úvah navrhovatele se tak zjevně míjí s realitou.

Z grafické části napadeného územního plánu dále soud zjistil, že obslužná komunikace P1 v části vedoucí k ploše Po-Z5 bude slepá. Podle vymezení nové zastavitelné plochy Po-Z5 v příloze č. 1 textové části územního plánu povede jen k vodnímu zdroji a úpravně vody, tudíž nemůže být zatížena dopravním provozem, který by byl z hlediska dotčení práv navrhovatele, jichž se dovolává, významným. Druhá část obslužné komunikace P1 vedoucí plochou Po-Z1 kolem domu navrhovatele je pak podle výkresů zjevně pouze komunikací sloužící plánované výstavbě na této ploše. Jestliže navrhovatel argumentuje všeobecným nárůstem nových zastavitelných ploch i v osadě Bláhova Lhota, z mapy je zřejmé, že tato doprava bude využívat již stávající komunikaci a nikoliv novou obslužnou komunikaci P1. S přihlédnutím k počtu domů stávající zástavby, jak je zachycen na str. 18-19 odůvodnění územního plánu a nově připuštěné výstavby, která je specifikována v příloze č. 1 textové části územního plánu (v souladu s čímž je i na str. 38-39 odůvodnění napadeného územního plánu argumentace odpůrce k bodu č. 1 námitky č. 3 navrhovatele v rámci rozhodnutí o námitkách), soud uzavírá, že v důsledku potenciální výstavby nových domů (maximálně 19 nových domů – z toho 9 v Bláhově Lhotě), lze sice očekávat nárůst dopravního zatížení stávající komunikace vedoucí kolem navrhovatelova domu, s ohledem na celkový počet touto komunikací obsluhovaných domů (aktuálně 10 v Bláhově Lhotě a 2 v Pořešicích; celkem tedy při 100 % realizaci výstavby v budoucnu maximálně 31 domů) a neexistenci žádné provozovny indukující dopravu je však zjevné, že nemůže jít o dopravní zatížení, jež by

navrhovatele mohlo jakkoliv viditelně ohrožovat v jeho právu na zdravé životní prostředí či dokonce na jeho zdraví. V tomto směru nejsou závěry SEA nijak překvapivé a argumentace navrhovatele se soudu jeví jako extrémně nadnesená. I po dosažení plného počtu 31 domů, pokud by každý z domů byl obsluhován 2 automobily, které by každodenně absolvovaly 2 jízdy, by to znamenalo 124 jízd, tj. v průměru přibližně jednu jízdu za cca 12 minut (reálně však nelze očekávat ani uskutečnění výstavby v plném rozsahu, ani to, že by všechny domy sloužily k trvalému bydlení či měly 2 automobily, což vykresluje téměř absurdní rozměry takto nadsazené argumentace navrhovatele).

Jediné reálné ohrožení navrhovatele si tak lze představit v souvislosti s dočasným provozem těžké dopravní techniky v průběhu výstavby, které však bude předmětem podmínek, o nichž se bude rozhodovat v rámci územního a stavebního řízení k těmto stavbám a které má být zhodnoceno v územní studii, jejíž pořízení je územním plánem uloženo. Zatačka na komunikaci P1 už jen s ohledem na pouze lokální obslužnou funkci této komunikace nepředstavuje nějaké zásadní riziko, jež by nešlo vyřešit konkrétními technickými opatřeními, přičemž otázka bezpečnostních parametrů (rozhledové poměry, šíře vozovky aj.) navržené komunikace bude řešena podrobně v návazném územním a stavebním řízení, kde se k ní navrhovatel bude moci podrobně vyjádřit. Totéž platí o konkrétním umístění komunikace a vodovodního řádu tak, aby nedošlo k ohrožení sousední nemovitosti a pozemků ve vlastnictví navrhovatele, čímž se navíc musí opět zabývat i územní studie, jejíž pořízení bylo územním plánem v příloze č. 1 textové části pro výstavbu na ploše Po-Z1 uloženo.

Námítku navrhovatele, že plánovanou výstavbou ztratí volný pohled do krajiny, pak soud nepovažuje za důvodnou, neboť z jeho podání vyplynulo, že o tento výhled přišel již v důsledku uskutečněné výstavby nových domů na sousedních pozemcích, takže tento fakt není důsledkem napadeného územního plánu. Navíc je třeba uvést, že zájem jednotlivce na zachování volného výhledu do krajiny již z principu nemůže být zájmem nepřekročitelným, neboť jinak by byl v podstatě znemožněn rozvoj jakékoliv obce, neboť stavbou každého objektu dojde k zásahu do rozsahu výhledu jeho sousedů. Navrhovatel přitom o celý výhled nepřichází, neboť z grafické části územního plánu plyne, že k pozemku pod jeho domem přiléhají další jeho pozemky směrem do otevřené krajiny, takže takovýto zásah nepovažuje soud za natolik významný, aby odůvodnil zásah do samosprávné působnosti obce, které přísluší rozhodování o tom, kde hodlá své území dále rozvíjet (a tudíž s tím nutně spojená volba, z jakých pozemků bude následnou výstavbou omezen výhled). Konkrétní míra zásahu je zjištělná teprve na základě vydaného územního rozhodnutí v řízení, do něž navrhovatel musel být umožněn vstup. Pokud tomu tak nebylo, mohl se žalobce účinně bránit, nicméně to není záležitostí, již by se měl věnovat napadený územní plán a soudní řízení o jeho přezkumu. Stejně tak se v tomto řízení soud nemůže zabývat navrhovatelem tvrzenými machinacemi s jeho pozemky v rámci (či dokonce mimo) řízení vedených u příslušného katastrálního úřadu.

Velikost plochy Po-Z5 navrhovatel napadá argumentem, že na ní proběhne jiná výstavba, než pouze uváděný vodní vrt. Ani tato námitka není důvodná, neboť napadený územní plán takové využití vylučuje. Příslušná plocha je grafickou částí územního plánu a přílohou č. 1 jeho textové části vymezena jako plocha technické infrastruktury a inženýrských sítí (TI). Podle přílohy č. 2 textové části napadeného územního plánu se přitom za nepřipustné využití takové plochy považují stavby pro bydlení, stavby a zařízení pro občanské vybavení, stavby a zařízení pro výrobu průmyslovou a lehkou, stavby a zařízení pro chov hospodářských zvířat stejně jako stavby a zařízení pro sport a rekreaci. Z uvedeného je zřejmé, že stavba nových rodinných domů, již se navrhovatel zjevně obává, by na této ploše

byla nepřípustná a nemohla by být povolena, resp. v případě černé stavby by musela být jako nepovolená odstraněna. Velikost pozemku naopak může omezit obavy navrhovatele z toho, že bude postižen v hospodaření na svých zemědělských pozemcích ochrannými pásmy vodního zdroje. Rozsah ochranných pásem stanoví samostatné opatření obecné povahy vydávané vodoprávním úřadem [srov. § 30 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů]. Je proto nedůvodná výtka navrhovatele, že jejich vymezení není zakresleno v grafické části územního plánu, neboť územním plánem se takové ochranné pásmo nezakládá. Bude-li přitom v budoucnu vodní zdroj umístěn na rozsáhlém pozemku, bude o to méně ochrana vodního zdroje zasahovat do práv vlastníků nemovitostí mimo takto vymezenou plochu a obráceně, o to nižší bude riziko kontaminace vodního zdroje z činností prováděných na okolních pozemcích. Jestliže pak navrhovatel uvádí, že napadenými částmi územního plánu bude omezen ve svém právu obhospodařovat svůj ZPF, musí zde soud konstatovat, že nezmiňuje žádná konkrétní omezení, jež by pro něj z přijatého návrhu měla plynout, vyjma právě dotčení ochranným pásmem vodního zdroje. Sám však v textu zmiňuje, že chce na svých pozemcích pěstovat plodiny v „bio“ kvalitě a šetrným způsobem. V takovém užití mu ochranné pásmo II. stupně nijak bránit nebude, přičemž přísnější ochranné pásmo I. stupně o poloměru 10 metrů od umístění vodního zdroje bezpochyby bude zahrnuto v rámci pozemku, na němž je vymezena plocha Po-Z5. Přístup k části jeho ZPF se navrhovateli novou komunikací P1 směřující k plánovanému vrtu spíše zlepší a ani plánovaná výstavba podle napadeného územního plánu nebude nijak rozdělovat pozemky ve vlastnictví navrhovatele. Soud tedy neshledává navrhovatelovu námitku důvodnou. Pokud se pak navrhovatel obává ztráty vody ve své studni, to řeší podmínka stanovená v příloze č. 1 napadeného územního plánu a zopakovaná v usnesení zastupitelstva, jímž byl územní plán přijat, podle které musí být ve fázi projektu zpracován podrobný hydrogeologický průzkum. Touto podmínkou bude zajištěno, že v příslušném řízení před vodoprávním úřadem bude otázka ovlivnění hladiny spodních vod v okolí prověřena a že budou uložena opatření za účelem omezení eventuálně hrozících rizik.

Správný není ani závěr navrhovatele o nepotřebnosti vymezení plochy Po-Z5 s ohledem na přípustnost výstavby vodního zdroje a vodárny i na nezastavitelných plochách podle § 18 odst. 6 stavebního zákona. V prvé řadě je třeba zdůraznit, že uvedené ustanovení takový postup připouští jen výjimečně, tj. jako výjimku z pravidla. Vedle toho je pak třeba uvést, že postup upřednostněný navrhovatelem (výjimečná výstavba v rozporu s vymezením ploch v územním plánu) by odporoval zásadám a samotnému smyslu územního plánování. Postup podle § 18 odst. 6 stavebního zákona je určen typicky pro ty situace, kdy je zapotřebí umístit a postavit technickou infrastrukturu, která neovlivní užití pozemku předpokládané územním plánem, a kdy není vhodné (s ohledem na nedotčení stávající formy užívání) jen z toho důvodu provádět změnu územního plánu (např. vedení telefonní přípojky pod povrchem pozemku územním plánem vymezeného jako veřejná zeleň), nebo jestliže s ohledem na veřejný zájem na realizaci veřejné infrastruktury není možné realizaci odložit až na dobu, kdy by podmínky pro její uskutečnění byly vytvořeny schválením změny stávající územně plánovací dokumentace v rámci procesu, který zpravidla trvá několik let (např. nezbytné zřízení nového vodního zdroje a související infrastruktury, dojde-li např. nečekaně k výpadku stávajícího vodního zdroje). V situaci, kdy budoucí potřeba realizace technické infrastruktury vyplyne již při přípravě územně plánovací dokumentace, je jednoznačně správné, aby potřeba a vhodnost takového záměru byla zvážena a v případě jeho relevance došlo i k jeho zakotvení do územního plánu. Právě k tomu totiž územní plán slouží a výjimka připuštěná pro výstavbu technické infrastruktury na zákonné preferenci standardního postupu nic nemění. Postup odpůrce při vymezení plochy Po-Z5 tudíž odpovídá zákonné úpravě.

Obavu navrhovatele z úplného znehodnocení jeho nemovitostí s ohledem na shora učiněné závěry nepovažuje soud za důvodnou, neboť je zjevně přemrštěná a neodpovídá realitě. Navíc řada dopadů, jichž se obává, může (nepochybně v mnohem mírnější podobě), ale také vůbec nemusí nastat, s ohledem na stále existující prostor pro variabilitu výsledné podoby plánovaných záměrů. O míře zhodnocení či naopak znehodnocení nemovitostí navrhovatele se bude v podstatné míře rozhodovat teprve v navazujících stavebních a územních řízeních. S ohledem na potřeby zajištění budoucího rozvoje obce navrhovatele, které jsou podrobně vysvětleny ve vypořádání navrhovatelových námitek, nepovažuje soud dílčí omezení, jež pro navrhovatele plynou již z napadeného územního plánu (budoucí zasažení ochranným pásmem vodního zdroje, vedení nové komunikace kolem zahrady navrhovatele), za nepřiměřená.

Za nedůvodnou považuje soud i námitku směřující proti zahrnutí pozemku p. č. 830/4 mezi přírodní plochy. Předně je třeba souhlasit s námitkou odpůrce, že tuto námitku navrhovatel v průběhu procesu přijetí územního plánu nevzněsl. Takovou situaci se již zabývalo usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 16. 11. 2010, č.j. 1 Ao 2/2010-116, se závěrem, že: „*Skutečnost, že navrhovatel v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části (§ 101a a násl. s. ř. s.) neuplatnil námitky či připomínky ve fázích přípravy opatření obecné povahy jej nezabývá práva takový návrh podat. Návrh proto nemůže soud pro nedostatek aktivity navrhovatele v předcházejících fázích správního řízení odmítnout pro nedostatek procesní legitimace.*“ Navrhovatel tedy není omezen v možnosti vznést takové žalobní body, jež v průběhu projednávání územního plánu neuplatnil.

V rozsudku NSS ze dne 7. 10. 2011, č.j. 6 Ao 5/2011-43, však bylo s odkazem na citované usnesení rozšířeného senátu NSS dále judikováno, že „*v případě přezkumu obsahu vydaného opatření obecné povahy (podle § 101a a násl. s. ř. s.) z hlediska jeho proporcionality není možné po soudu požadovat, aby provedl odbornou úvahu ve směru vážení důležitých veřejných zájmů či veřejného zájmu na jedné straně a ochrany vlastnictví navrhovatelů na straně druhé, pokud tuto úvahu před ním neprovedl z důvodu zaviněné pasivity navrhovatelů příslušný správní orgán. Takovýto postup by byl rozporný s ústavní zásadou dělby moci, s právem na samosprávu i s ochranou právní jistoty dalších účastníků, kteří svá práva aktivně prosazovali již v průběhu přípravy územně plánovací dokumentace. (...) Nepodáním připomínek k otázce přiměřenosti zásahu do práv navrhovatelů napadeným opatřením obecné povahy (tedy k otázce proporcionality) bez objektivních důvodů se účastníci sami zbavili možnosti, aby jejich připomínky byly náležitě vypořádány správním orgánem a aby poté o zákonnosti takového vypořádání rozhodl soud.*“

Nepodání námitek proti zahrnutí nemovitosti navrhovatele v územním plánu mezi přírodní plochy v návaznosti na zanesení navrženého místního ÚSES do územního plánu obce tudíž pozici navrhovatele oslabuje, neboť v takové situaci se soud dříve neuplatněnou námitkou nepřiměřenosti zásahu do práv vlastníka zabývá, jak lze dovodit z rozsudku NSS ze dne 23. 5. 2013, č. j. 7 AOs 4/2012-31, jen v případech, kdy zásah do vlastnického práva musel být pořizovateli již v době přípravy územního plánu zcela zjevný a jedná se o zásah dosahující značné intenzity, blížící se vyvlastnění dotčených nemovitostí. Takové intenzity však zásah do vlastnického práva navrhovatele v tomto případě nedosahuje, neboť zahrnutí pozemku mezi přírodní plochy neomezuje jeho stávající využití (pastviny). Představy o plánovaném využití pozemku nemohly být pořizovateli zjevné. Soud se proto omezil pouze na přezkum, zda napadená regulace užití předmětného pozemku v napadeném územním plánu není zjevně diskriminační či svévolná.

Jak plyne z vyjádření odpůrce, zahrnutí pozemku p. č. 830/4 mezi přírodní plochy je odůvodněno tím, že na daném území se nachází biocentrum lokálního ÚSES, což soud také

ověřil v odpůrcem předloženém generelu lokálního ÚSES pro (mimo jiné) k. ú. Pořešice z října 1995 a v něm obsažených mapových podkladech (zde označeno jako „LBC D“). Z nich vyplývá, že pořizovatel územního plánu při vymezení lokálního biocentra skutečně do jisté míry vyšel z odborného podkladu v podobě územního generelu zpracovaného společností Kadlec K.K. Nusle, spol. s r.o. v říjnu 1995, jenž vymezil lokální biocentrum D jako dvoudílné, jehož hlavní část se nachází v údolní nivě Velkého potoka a jeho přítoku a na levobřežních svazích a vedlejší část zahrnuje oddělenou lokalitu jalovcových porostů opět na levém břehu Velkého potoka. Územní plán takto vymezené lokality zcelil a zahrnul do plošně rozsáhlejšího biocentra, které vedle údolní nivy zahrnuje též celé levobřežní úbočí hřebene nacházejícího se severně od Pořešic, jež je v zahrnuté části dle mapových podkladů zalesněno s výjimkou záseku přiléhajícího k lesní cestě přetínající tento pás lesa (zde soud pro lepší přehlednost vyšel i z turistické mapy dostupné na webu amapy.centrum.cz). Právě v tomto záseku se nachází pozemek navrhovatele.

ÚSES není ničím jiným než zákonem zakotveným institutem plošné ochrany území, který je podkladem územního plánování [§ 2 odst. 3 vyhlášky č. 395/1991 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona České národní rady č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, (dále jen „vyhláška č. 395/1991 Sb.“) ve spojení s § 4 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“)] a jehož plán je schvalován příslušnými orgány územního plánování v územně plánovací dokumentaci nebo v územním rozhodnutí (§ 5 odst. 1 vyhlášky č. 395/1991 Sb.). Generel lokálního ÚSES, na nějž odpůrce odkazuje, je jedním z územně plánovacích podkladů (vstupních informací), na jejichž podkladě je územní plán vytvářen [srov. § 3 odst. 2 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 83/1998 Sb. a ustanovení § 185 odst. 4 stavebního zákona]. Podle § 58 odst. 1 a 2 zákona o ochraně přírody a krajiny je ochrana přírody a krajiny veřejným zájmem a každý je povinen při užívání přírody a krajiny strpět omezení vyplývající z tohoto zákona. Pokud přitom vlastníku zemědělské půdy nebo lesního pozemku nebo rybníka s chovem ryb nebo vodní drůbeže, nebo nájemci, který tyto pozemky oprávněně užívá, vznikne nebo trvá z omezení vyplývajícího z opatření v plánech systémů ekologické stability krajiny podle § 4 odst. 1 újma, má nárok na její finanční náhradu. Podle § 59 odst. 2 a 3 zákona o ochraně přírody a krajiny dokonce, vyžaduje-li vytváření systému ekologické stability změnu v užívání pozemku, se kterou jeho vlastník nesouhlasí, nabídne mu pozemkový úřad výměnu jeho pozemku za jiný ve vlastnictví státu v přiměřené výměře a kvalitě jako je původní pozemek, a to pokud možno v téže obci, ve které se nachází převážná část pozemku původního. Na pozemky nezbytné k uskutečnění opatření, projektů a plánů tvorby systému ekologické stability podle § 4 odst. 1 se přitom nevztahují ustanovení o ochraně zemědělského půdního fondu.

Navrhovatel se ve vztahu k pozemku p. č. X obává, že jeho zahrnutím mezi přírodní plochy bude znemožněno jeho zemědělské využití. Navrhovatel přitom zmiňuje, že jeho plánem je provozování ekologického zemědělství, opakovaně zmiňuje chov dobytka. Zde však soud musí konstatovat, že takový způsob využití předmětného pozemku územní plán nevylučuje, neboť podle přílohy č. 2 výrokové části napadeného územního plánu pro plochy přírodní (NP) se jako hlavní použití stanovuje mj. i využití v podobě stabilizovaných travnatých ploch – luk a pastvin. Pozemek tudíž může sloužit k pastvě dobytka. Pokud by to přesto pro navrhovatele znamenalo omezení dosavadního využití předmětného pozemku, měl by nárok podle § 58 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny na náhradu tím zvýšených nákladů a může eventuálně podle § 59 téhož zákona usilovat o výměnu pozemku za jiný. Byť ve zcela krajním případě nelze vyloučit ani navrhovatelem zmiňované vyvlastnění pozemku, takové řešení je zcela krajní, s ohledem na zmíněné možnosti nepravděpodobné a jeho

přípustnost by byla předmětem vyvlastňovacího řízení, v němž by navrhovatel měl možnost dostatečným způsobem hájit svá práva, včetně možnosti obrátit se na soud. Odnětí pozemku ze ZPF pro účely vytvoření ÚSES je ustanovením § 59 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny výslovně bez dalšího připuštěno. S ohledem na uvedené okolnosti soud neshledává, že by zásah do vlastnického práva navrhovatele zahrnutím pozemku p. č. X do ÚSES a potažmo mezi přírodní plochy byl zásahem extrémně neproporcionálním či diskriminačním, neboť územním plánem vymezený ÚSES se dotýká i pozemků ve vlastnictví jiných osob a tvrdí-li navrhovatel dotčení 100 % jeho pozemků, nemá pravdu, neboť (zejména pokud jde o další jeho pozemky, jež však po omezení návrhu již nemohou být předmětem tohoto řízení) není dotčena celá plocha parcel, ale jen jejich dílčí část (v případě p. č. X a X jen menšinová). Pokud navrhovatel tvrdí opak, zjevně tím popírá obsah grafické části napadeného územního plánu. Je také logické, že s ohledem na potřebnou ucelenost ÚSES se zpravidla nelze vyhnout dotčení i jiných pozemků, než jen pozemků obcí a státu, jež je jinak namístě (jak tvrdí navrhovatel) i s ohledem na právní úpravu v zákoně o ochraně přírody a krajiny upřednostňovat. Potřeba vymezení ÚSES je legitimní, potřebná, má zákonný podklad a respektuje i odborná hlediska, jež jsou promítnuta do územně plánovacích podkladů (odpůrcem předložený generel lokálního ÚSES z října 1995), k jejichž zpochybňování není soud oprávněn. V rámci přípustného přezkumu soud pouze konstatuje, že podoba vymezeného ÚSES se jeví být logická, odpovídá krajinnému rázu území a nevykazuje žádná vysloveně překvapivá řešení, jež by mohla naznačovat svévolný postup, o němž je navrhovatel přesvědčen. To platí i pro rozšíření rozsahu lokálního biocentra územním plánem (ÚSES je vymezován právě územním plánem, tj. žádný mezičlánek zde není zapotřebí a k tomuto vymezení v územním plánu by tudíž mohlo dokonce dojít i v situaci, kdy by pro dané území žádný návrh ÚSES v minulosti nebyl zpracován), neboť i toto rozšíření zahrnuje primárně právě zalesněné plochy a je-li zahrnuta i plocha nezalesněného záseku, který se do zalesněných ploch nepřírozeně vklíní, nabízí se k tomu logický důvod v podobě potřeby uchovat celistvost a nedotčenost přírodního území omezením možností využití takového pozemku na činnosti nerušící přírodní ráz přiléhajícího území. Zahrnutí pozemku p. č. X mezi přírodní plochy se soudu nejeví jako svévolné či diskriminační, a proto i tato část územního plánu v soudním přezkumu obstála.

Při zkoumání protestu navrhovatele proti zahrnutí pozemku pod domem navrhovatele a sousedící zahrady mezi plochy bydlení v rodinných domech - městské a příměstské (BI) však soud shledal, že grafické vymezení příslušné části napadeného územního plánu ve výkresu „I.2.B – hlavní výkres“ (který je součástí výroku napadeného územního plánu) je nesrozumitelné. Ačkoliv je sporná plocha označena písmeny BI, její barevné provedení odpovídá podle legendy ploše BV - bydlení venkovské, což je stav, jehož se navrhovatel naopak domáhá. Příslušné výkresy (I.2.B – hlavní výkres, v rámci odůvodnění pak též II.1.B – koordinační výkres) jsou tudíž vnitřně rozporné a z tohoto důvodu je i výrok napadeného územního plánu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost. Samotná textová část výroku napadeného územního plánu a ani jeho odůvodnění neobsahuje jiná ustanovení, jež by mohla podporovat závěr, že užití odlišné barvy ve výkresu je pouze tiskovou chybou. Soudu v takové situaci nezbyvá, než územní plán v této dílčí části zrušit pro nepřezkoumatelnost, neboť není jisté, mezi jaké plochy jsou předmětné pozemky územním plánem zařazeny (výrok II.).

Pouze v obecnosti tak soud může k těmto pozemkům uvést, že zpracovatelka má pravdu, když uvádí, že podle § 2 odst. 1 písm. c) stavebního zákona se za zastavěný stavební pozemek považují i pozemkové parcely tvořící (zpravidla pod společným oplocením) souvislý celek s obytnými a hospodářskými budovami, i když jako stavební parcela evidovány nejsou. V tomto ohledu zahrnutí zahrady přilehlé ke stavební parcele, na níž se nachází dům

navrhovatele, mezi plochy bydlení může být logické – samozřejmě však jen v situaci, kdy bezprostředně přináleží k zastavěnému pozemku (dílčí indicií toho může být právě společné oplocení, společné užívání pozemku a domu, obklopenost pozemku zastavěnými pozemky apod.). Takové zahrnutí navíc pro navrhovatele rozhodně neznamená jakoukoliv povinnost takový pozemek zastavět a nijak ho neomezí v jeho využívání, což plyne z toho, že mj. zahrady okrasné i užitkové související se stavbou pro bydlení jsou v příloze č. 2 výrokové části územního plánu vymezeny jako jeden z hlavních způsobů využití ploch označených jak symbolem BI, tak symbolem BV. S ohledem na námítky navrhovatele též soud připomíná, že k zahrnutí pozemků do určitého typu plochy v územním plánu není zapotřebí návrhu jejich vlastníka. Absurdita takové námítky plyne již jen z toho, že podle § 43 odst. 4 stavebního zákona se územní plán vydává pro celé území obce, tj. každý pozemek v obci musí být územním plánem zařazen do některé kategorie podle způsobu plánovaného využití. Pořizovatel územního plánu proto nemůže vyčkávat, až mu zařazení pozemku do určité funkční plochy navrhnou všichni vlastníci v celém území řešeném územním plánem.

Z vyličení navrhovatele, že zahradu přilehlou k domu užívá jako příslušenství domu, se spíše jeví, že její zahrnutí mezi zastavěné stavební pozemky odpovídá jeho bezprostřední souvislosti s domem navrhovatele (překážkou zde nemusí být ani existence plotu mezi domem a přilehlou zahradou, byť se o jistou kontraindikaci jedná), nicméně v případě přetrvávajících námitek navrhovatele bude ověření těchto skutečností úkolem pořizovatele navazující změny územního plánu (§ 55 odst. 3 stavebního zákona v aktuálním znění). Zůstává zde však nejasnost, o jaký druh plochy pro bydlení se jedná, což soud vedlo ke zrušení napadeného územního plánu v části, v níž se dotýká předmětných dvou pozemků a budovy (§ 101d odst. 2 věta první s. ř. s.). Teprve až bude z územního plánu bez pochybností seznatelné, mezi jaké plochy byly pozemky navrhovatele zahrnuty, bude možné takové vymezení podrobit případnému soudnímu přezkumu. Teprve tehdy bude také namístě řešit navrhovatelovo tvrzení, že pozemek zahrady neměl nikdy být součástí intravilánu obce a jako takový tudíž nemohl být opatřením obecné povahy vymezujícím zastavěné území obce Vysoký Chlumec z dubna 2008 zahrnut do zastavěného území. Až na zahrnutí zmíněných pozemků navrhovatele mezi plochy typu BI je však návrh nedůvodný a soud jej proto výrokem I. zamítl (§ 101d odst. 2 věta druhá s. ř. s.).

Protože odpůrce byl úspěšný pouze většinově, náleží mu podle § 60 odst. 1 věty poslední s. ř. s. náhrada poměrné části nákladů řízení. Poměr úspěchu je dán poměrem počtu napadených částí výroku územního plánu, jež v přezkumu obstály, k počtu částí výroku, jež byly soudem zrušeny. Z výroku I. plyne, že v přezkumu uspělo šest dílčích částí opatření územního plánu (Po-Z1, Po-Z5, P1, P6, P7, vymezení pozemku p. č. X), neuspěla pak pouze část vymezující limity užití pozemku pod domem navrhovatele a sousedící zahrady. Odpůrce tak byl úspěšný ze šesti sedmin, zatímco navrhovatel z jedné sedminy. Soud tedy odpůrci přiznal na náhradě nákladů částku 7.285,70 Kč odpovídající pěti sedminám částky 11.462,67 Kč sestávající z odměny za tři úkony právní služby po 3.100,- Kč (převzetí zastoupení, podání vyjádření, účast u jednání soudu v trvání do 2 hodin) podle ustanovení § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění vyhlášky č. 486/2012 Sb. (dále jen „AT“), ze tří režijních paušálů po 300,-Kč za náhradu hotových výdajů zástupce odpůrce podle ustanovení § 13 odst. 3 AT, z náhrady za zmeškaný čas cestou k jednání v rozsahu šesti půlhodin á 100,- Kč dle § 14 AT a z cestovného dle § 13 odst. 4 AT, § 157 zákoníku práce a §§ 1 a 4 vyhlášky 472/2012 Sb. na trase Háje-Praha a zpět osobním automobilem Peugeot 3008 při vzdálenosti tam a zpět celkem 120 km, spotřebě nafty dané aritmetickým průměrem hodnot 6,3/4,4/5,1 l na 100 km, sazbě základní náhrady 3,60 Kč/km a ceně paliva 36,50 Kč/l, celkem tedy cestovné 662,67 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve třech vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Bude-li zbytek soudního poplatku doplacen dříve než usnesení nabude právní moci, soud toto usnesení zruší (§ 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích).

V Praze dne 26. září 2013

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová